

MARIA EN LA VIDA DE JESÚS

per MIQUEL ESTRADÉ

Maria és el gran misteri de maternitat: mare de Jesús, de l'Església i de cadascun de nosaltres. Podríem distingir en tres punts la relació de Maria amb Jesús, sempre seguint els evangelis.

En primer lloc, Maria es feia físicament present sempre que Jesús la necessitava. En l'Anunciació, calia el seu consentiment, el seu sí, un sí que la feia autèntica filla d'Abraham, el pare de la fe i de la confiança en Déu. En la Visitació, la presència de Jesús, encara en el si de la Mare, era necessària per a la santificació de Joan. Era necessària, Maria, en el Naixement, en la presentació en el Temple, en la fugida a Egipte.

A Canà, no eren els nuvis els qui necessitaven Maria; era Jesús a qui calia un intercessor en el moment solemne del primer miracle; li calia algú que el conegués a fons, i ningú com la seva mare, la qual no va demanar explícitament un miracle, sinó que va dir senzillament a Jesús que hi fes alguna cosa. Al peu de la creu la presència de la mare era una pena i alhora un consol; però la presència de Maria hi calia sobretot de cara a l'obra de Jesucrist: Aquí tens el teu fill! Al Cenacle, tot esperant l'Esperit, calia la presència de Maria formant església amb els apòstols i els deixebles. A partir de l'elecció de Maties i un cop ha davallat l'Esperit sobre tots ells, Maria, ja no físicament necessària, calla, i és Pere qui parla.

Segonament, Maria mai no feia nosa. Perills de fer-ne, els devia tenir, però el perill no vol dir res. En Maria, sempre la mare s'amagava darrere la seguidora, la cristiana, la fidel. Si Jesús és l'home de les Benaurances, Maria n'és la dona en un sentit ple: per pobra, per compassiva, per pacificadora. Com Jesús, ni disputava, ni alçava la veu, ni es feia sentir pels carrers.

Maria era summament discreta. Heus ací un mot que no hem d'entendre en el seu sentit rebaixat que de vegades li donem, de persona que no es posa en res, que no es nota que hi sigui, que és una mica apagada. És la discreció que sant Benet anomena «mare de les virtuts», una virtut activa i exigent, difícil i no gaire corrent. Maria era una persona capaç de discernir, de destriar, de sedassar, de separar allò que val d'allò que no val, d'interpretar allò que ara en diem els signes dels temps.

En darrer lloc, en el silenci, sense fer mai nosa, Maria era sempre present. En Jesucrist i en la seva obra, Maria hi era present d'aquella manera amb què tota mare és sempre present, vitalment i entranyablement interessada en el fill i en tot allò que al fill es refereix. I aquesta presència, muda potser i llunyana, el fill la sent! I Jesús la sentia sempre!

La Mare de Déu és ara per a l'Església el que fou per a Jesucrist i els seus primers deixebles; per a tota l'Església i per a cadascun de nosaltres: ens és present, vitalment i entranyablement interessada, sempre. Discretament present,

7 d'octubre – Mare de Déu del Roser

com amagada, però eficaç per la seva gràcia de mare. Es manifesta sempre que l'Església o algú de nosaltres la necessita; hi ha circumstàncies en què cal la presència de la mare. Però mai no hi fa nosa; mai no s'oposa com a rival a Jesucrist; mai no es fa terme de res; porta Jesucrist i ens porta cap a Jesucrist.

Tot això seria cosa inacabada, si no fèiem un altre pas i dèiem que, essent-nos Maria model a imitar, els cristians tenim la missió, com ella, de portar Jesucrist al món, un món que no ens és només un curt lloc de pas, sinó que és simplement el nostre lloc: som, com Maria, homes de la terra; la nostra missió no és de no contaminar-nos amb el món, sinó que és de treballar-lo; els seus interessos no ens poden deixar d'afectar. I hem de complir la nostra missió com la complia ella.